
Czigány György

Nem indul

Tétlen, átázott nyomorúsága
villan fekete fényein át:
novemberi éj ül az elhagyott
járdaszélen. Gyász-ezüst tócsák
tompá tükreiben vonslódom,
merev, nyitott eső-szemek
szív-lüktetése vonszol előre
a pályaudvar felé, hol
nem lelek hozzátartozót,
ahol a záporok szikrái ütnek
fekete lyukakat a földbe:
géppisztoly sorozat után
hervadva fuldokló muskátli
hever. A rothadás lassú illata,
kipufogó gáz és füst lakk-fényű
leple teríti le, mint utcai
baleset halottját a rég kihűlt
kő- virágágyat. Pusztulás rettent
szolgái vagyunk mi, készséggel
mosolygunk gyilkosainkra:
megrontó hatalom lábainál
gyermeki odaadás, vágyunk
az erőszak, míg a belőlünk szakadt
percek menekülnek el- és ki
az időből valami végleges
létbe. Kifulladt zápor, kimaradó
szív verések aritmiája kísér üres
vágányok mentén végig
a beton-szegélyen s ha
megfordulok, fény-betűivel
elém áll a tábla: vonat
nem indul, nem érkezik.